

Ett hemskt teaterminne

Det var den 4 april 1877. På k. operan gafs på aftonen Meijerbeers glänsande opera »Robert af Normandie», hvilken alltid lockade den för lättfattlig musik intresserade publiken och gaf teatern ett välbehöfligt godt hus; så ock denna afton. Rollbesättningen i operan var så förträfflig den kunde blifva under denna glansperiod. Sålunda sjöng Arnoldson »Robert» och Willman »Bertrand» samt fru Stenhammar Alice. Det var, med få ord det bästa som kunde presteras och fullt jämförligt med hvad som vid dylika tillfällen bjöds på utländska operascener.

Stämningen i salongen var också den bästa och publiken applåderade sina gunstlingar och inropade dem akt efter akt. Uppe på scenen var det som vanligt på en operakväll. Man trängde sig om hvarandra bakom kulisserna, eller också samlade man sig i foyererna i små

kotterier, språkande och skämtande som scenens glada barn för sed hafva. Jag, som ej hade tjänstgöring den aftonen, befann mig ömsom på scenen — i entreakterna — ömsom — under spelet — på parkettens vänstra sida under raden, där man såg mycket bra och dessutom hade lätt att komma ut.

Nu, under den långa mellanakten mellan tredje och fjärde, var jag naturligtvis uppe i artistfojern, ty här samlades hela baletten, som skulle uppträda i den hemska fjärde akten, och som ung man fann jag det naturligtvis roligt att se de unga graciösa danserskorna på nära håll. Vår opera har ofta klandrats för att äga en ballett, allt för fattig på skönheter, och det kan nog vara sant, men nog måste medges, att undantag funnos och finns. Hufvudsaken för Therpsicores konst är icke utseendet, utan gracen och smidigheten och när vi tänka på gångna tider och hvad som i den vägen funnits, så kunna vi känna oss ganska stolta, då vi erinra oss namnen Amanda Forsberg, Mia Westberg, fru Lund och fröken Paulson och ännu flere.

Här i fojern, där nu alla samlades i sina lätta och luftiga kostymer af idel flor och tarlatan och för öfrigt blott den köttfärgade silkes-trikåen, spänd om de ungdomliga formerna, kunde man ha tillfälle att beundra mycket af naturens mästerverk. Glada och leende äro de flesta af dem, ögonen stråla och tänderna glänsa. De erbjuda en intagande anblick där de ila

öfver salens golf, hand i hand, gående på tåspetsarna för att pröfva sin styrka och uthållighet. En praktblomma i denna fagra krans af rosor är en ung flicka, som bär namnet Fiken Dahl. Hon har en fin, smidig figur, som uppbar ett hufvud med rena drag och oskuldsfulla ögon, ur hvilka glädjen strålar. Fiken Dahl är omtyckt af alla inom hela teatern för sitt blida sätt och vänliga sinnelag. Hon är sin moders enda stöd, hvilken hitintills varit hennes enda kärlek.

Men regissörens klocka ringer och alla skynda ned på scenen för att intaga sina platser. Jag återvänder till min plats på parkett. Så går ridån upp och visar Emil Rogbergs präktiga dekoration, föreställande graftrappan i det gamla nunneklostret. Ett blåaktigt hemskt sken hvilat öfver grafhvalfvet med alla dess sarkofager och grafvar. Det är onödigt att här scen för scen skildra akten, som de flesta af läsarna väl känna förut. Bertrand infinner sig och uppmanar abedissan att med alla förförelsekonster förmå Robert att bryta den förtrollade mistelgrenen. Abedissan uppväcker de döda, grafvarna öppna sig och ut träda de aflidna abedissorerna och nunnorna. De afkasta sina hvita dok och börja en yrande dans. Så kommer Robert, och nunnorna täfla om att tjusa honom med sin kärlek och sina konster. Slutligen slår klosterklockan, tiden för andarna att återvända till sina kalla boningar är inne. Djäflar inkomma

från alla sidor och under vild dans piska de nunnorna med brinnande bloss — allt blir en sannskyldig häxdans — — — Men hvad är det? . . . Det går ett mångstämmigt rop genom salongen . . . eld! . . . en flicka i lågor! — man har redan märkt det på scenen, alla . . . hela baletten har flytt ut i kulisserna . . . under skri af förskräckelse . . . men ensam på scenen hvirflar den arma — det är lilla Fiken Dahl, — kring i lågor, som slicka och afkläda hela hennes varelse.

Den förste som rusar till är gasmästar Siverts som söker kasta öfver henne en rock, men undanskuffas af korbaktmästaren Fredriksson. Nu störtar maskinmästaren Lindström, som setat på parkett, upp på scenen, han lyckas få omkull flickan och rullar henne ett par hvarf. Allt hvad nu är berättadt drog kanske en half minut. Emellertid hade ingen tänkt på ridån under den förskräckelse som rådde. Nu emellertid gick den ned och skilde publiken från fasorna på scenen.

Läkaren, doktor Svanberg, infann sig ögonblickligen i foyern, dit man fört den olyckliga, men han kunde föga göra. Den arma flickan var förfärligt bränd, öfver hela kroppen, slamsor af trikoten sutto i de öppna brännsåren, håret var alldeles afbrändt och läpparna hoptorkade. Men lilla Dahl lefde ännu och från henne utgick en förtviflans sakta jämmer. Kring henne stod hela teaterns personal, gråtande och klagande,

men ur stånd att lindra kvalen. Slutligen kom en rekvirerad täckt sjukbår och den olyckliga affördes till Serafimerlasarettet, där hon vårdades till följande dag, då hon afled.

I salongen var en förfärlig uppståndelse, damerna svimmade och herrarne kommenterade olyckan. De allra flesta afvaktade icke operans slut, utan aflägsnade sig. Emellertid gick operan till slut, fast under en helt naturlig tryckt stämning. Några dagar därefter bäddades kvarlevorna af lilla Fiken Dahl ned i jordens sköte, höljda af en skörd af hvita rosor, fagra och oskuldsfulla, som hon själf varit i lifvet.

Inför ett sådant öde frågar man sig omotståndligt: *Hvarför?*
